

ויתعلו "אדם" שבעה. יהיו ברצון אמריזי;
והגיו לבני לפניך, יהוזאה אהדונה צורי וגAli;

וסדר הלמוד; באותו היום ילמד פנ"ד הנדרפס בקריא
מועד" בלילה חג השבעות, וילמד תהילים כפלים,
שהם ש' מזמורים, וילמד עוד מן מזמור א' עד מזמור כ"א,
וילמד מן מזמור קמ"ו עד הסוף — הרי כאן שכ"ה
מזמורים. ואחריך ילמד אדרא זוטא ויאמר קדיש. גם
באותו היום יעשה כפלה בתרגול גדול, ויאמר המסביר
בכל-סבוב וסבוב פסוק (איוב ל"ג); "ויחגנו ויאמר פדענו
מרדת שחת מצאתי כפר. מצאתי כפר, מצאתי כפר". ויעשה
שבע הקפות לתחבה בבית הכנסת, ובכל-הקפפה יאמר מזמור
"הבו לה' בני אלים" כלו [תהלים מזמור כט] במתון ובישוב.
ואחריך ידליק שבעה נרות בבית הכנסת, כנגד שבעה
שמות הויה במלוי אלףין, ויקבל ברצון בעזר ה'
ובישועתו.

15/2 ט

8/ט

תקון למי שחתא בהוצאת זרע לבטלה⁽¹³⁹⁾

תקון למי שחתא בהוצאה שכבת זרע לבטלה בziej בידים,
והוא חלש מאד, שאינו יכול להטענות פ"ד תעניות

¹³⁹. עיין בשו"ת רב פעלים (ח"ג חלק אה"ע סימן ב). ובשו"ת תורה לשם (סימן
תיז), בעניין פ"ד תעניות. וכבר בשנת תר"ל חיבר רבנו ספר הנקרא "רפואת

כַּאֲשֶׁר מִפְרֵשׁ בְּדָבָרִי רְبָנוֹ הָאֱרֵי זַיִל בְּשַׁעַר "רוֹחַ הַקָּדֵשׁ" (תיקון צז). יִعַשָּׂה כֵּד; יִתְעַנֵּה שְׁנִי וְחַמְישִׁי וְשְׁנִי וְחַמְישִׁי, אַרְבָּעָה יִמְים עִם לִילּוֹתֵיהֶם כְּמוֹ יוֹם הַכְּפֹרִים, וַיִּקְבֶּל הַתְּעֻנִית מִבָּעוֹד יוֹם. וְזֹה הוּא נִסְחָה קְבָלָת הַתְּעֻנִית;

רְבוֹן הָעוֹלָמִים, הַרְגִּינִי מַעֲכָשָׂו לְפָנִיךְ בַּתְּעֻנִית
בְּזֹה הַלִּילָה כֶּלוֹ וַיַּלְמַחֵר כֶּלֶל הַיּוֹם כֶּלוֹ,
מַעֲלוֹת הַשְׁחָר עַד צָאת הַפּוֹכְבִים, כִּדי לִתְקֹן מַה-
שָׁפְגָמָתִי בָּאוֹת בְּרִית קָדֵשׁ חֹזֶתֶם אֶדְמָלְכָא, אֲשֶׁר
חַטָּאתִי עָוִיתִי וַפְשָׁעָתִי בְּהַשְׁחָתָת זָרָע לְבַטְלָה,
אֲשֶׁר מִשְׁמַשְׁתִּי בְּיָדִים עַל-יָדִי רַק וְחַפּוֹךְ וְהַזְּכָאתִי
זָרָע לְבַטְלָה כִּמָּה פָּעָמִים, וְגַם אֲשֶׁר חַטָּאתִי עָוִיתִי
וַפְשָׁעָתִי בְּהַזְּכָאת זָרָע לְבַטְלָה עַל-יָדִי מַחְשָׁבָתִי
שָׁהָרְהָרָתִי בְּעַבְרָה. וַיְהִי רְצֹן מִלְפָנִיךְ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַזְבִּגְנִי וַתִּתְפּוֹנְדִּלִי כֵּה וַיְכַלֵּת
יָעֹז וְהַבָּנָה לְהַתְּעֻנוֹת בְּרָאוי לְפָנִיךְ, וּבָרְבָרָה רַחֲמֵיד
וְחַסְדֵיךְ תַּחֲשַׁב-לִי אַרְבָּעָה וַעֲשָׂרָים שָׁעָות שָׁאָנִי
מַזְכָּן לְהַתְּעֻנוֹת לְפָנִיךְ בְּלִילָה הַזֹּה וַיַּלְמַחֵר כֶּל-

הנפש" [וזיכני האל לערכו מחדש בשנת תשנ"ו, בהוצאת ישועה סאלם] — תיקון לימי השובביים, ובסיומו איזה כוונות פרטיות משער רוח"ק שצורך כל אדם לכוין בהם, ואחריו דברי המחבר בעניין ברכת הלבנה, ע"ש.

היום בלו, כל-שעה ושעה מהם ⁽¹⁴⁰⁾ כתענית יום אחד שלם, ובאלו התענית ארבעה ועשרים ימים רצופים ושלמים. יהיה תענית חשוב ומכלל מרצה לפגיד לתקן מה-שפגמתי באות ברית קדש חוותה דמלבא, ומה-שחתתני עית ופשעתני זהרhardtai בנזופים, ושהחתתי זרע קדש במעשה בידים כמה פעמים, ופגמתי במאתיים וארבעים ושמונה אברים ושלש מאות וששים וחמשה ידיים שביבוד, וגרמתי פגם וירידה בשמות הקדושים בצלות פרטאות, בגלויל זה ובגלוילים שעברו, אני ואנשי ביתי וכל-הבא משרשי נפשי ורוחי ונשماتי, ומלבושיםם והקרוביים להם שמקללות אצלות בריאה יצירה עשויה, ומכל-פרטי אצלות בריאה יצירה עשויה. וعلاה לפגיד באלו בוגתי בכל-הכונות הראיות לבון כתענית זה שעתעה בעורתך בעור תקן הפגם שפגמתי בהשחתת זרע לבטה, ויפעל תענית זה שעתעה בעורתך פעלת הקרבן אשר

¹⁴⁰. במקור נכתב "כתענית", ונראה לי שצ"ל "כתענית".

יבעל אחר עלית ריח הגיהוץ למלعلاה, שאז יורד
שפע גדוול מלמלعلاה למלטה, וכן על-ידי תענית זה
ירד שפע גדוול מלמלعلاה למלטה, עד סוף
המדרגות שבקדשה. ויהא רעוא שיתקנו ויתعلז
מיין דכורין ומיאין נקיין, שהם סוד שני מ"ב,
ויתعلז במקומות העליון למלعلاה בראשם להם.
ויהא רעוא שיתקנו ויתعلז ארבע אותיות
אהה"ע, שהם מספר פ"ד. [ויאמר פסוק "ויהיنعم" שתי^{פעמים;} ויהי נעם אדרני אלהינו עליינו, ומעשה
ידינו בונגה עליינו, ומעשה ידינו בונגנו:

סדר קבלת תענית הנזכר, יאמר אותו בכל-ארבע תעניות
הנזכרים. וביום האחרון של ארבע תעניות הנזכרים,
יעשה הפטון של פ"ד ימים كذلك; יקח בידו מנות כסף שעור
שיקנה ארבעה ושמונים סעודות, שכל-סעודה היא ע"ב דראם
לחם וע"ב דראם לפתן, ובסוף היום האחרון מאربעה ימים
הנזכרים אחר מנחה, יאחז המנות בידו ויאמר בקשה זו:

לשם יהוד קדשא בריך יהוא ושבינתך
(יאדונה), **בדחילו ורחיימו** (יהוויה)
ורחיימו ודוחילו (אהיה), **לייחדא שם יה (או"א)**,
בו"ה (זו"ז) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומיחדים),

תקייח לשון

סימן ע'

חכמים

518

ביהוֹדָא שְׁלִים (יהוה), בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל, הַרְיֵץ
מִפְרִישׁ מִעוֹת אֶלְיוֹ שְׁבִידִי לְצִדְקָה תִּמְזִירָת אַרְבָּעָה
וִשְׁמוֹנִים יוֹם שֶׁל תְּעִנִית שְׁחִיב אֲנִי לְהַתְעִפּוֹת. וַיְהִי
רְצֹן מִלְּפָנֵיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵינוּ אָבוֹתֵינוּ
שְׁתָהִיה חַשׁוֹבָה וּמִקְבָּלָת וְרָצְנוֹת לְפָנֵיךְ הַפְּרִשָּׁת
מִעוֹת אֶלְיוֹ שְׁבִידִי לְצִדְקָה בְּאֶלְיוֹ הַתְעִנִיתִי אַרְבָּעָה
וִשְׁמוֹנִים יוֹם רְצֻופִים, לְתַקּוֹן מִה-שְׁפָגָמָתִי
בְּשְׁמוֹתֶיךָ הַקָּדוֹשִׁים בְּעֹבוֹר עָזָן הַוְצָאת שְׁבָתָה
וְרָע לְבִטְלָה, וְלַתְקּוֹן מִה-שְׁפָגָמָתִי בְּאוֹת בְּרִית
קָדֵשׁ חֹתְמָא דְמִלְכָא, וְלַתְקּוֹן מִה-שְׁפָגָמָתִי
בְּמָאתִים וְאֶרְבָּעִים וִשְׁמוֹנָה אָבָרִים וְשֶׁלַשׁ מֵאוֹת
וִשְׁשִׁים וְחַמְשָׁה גִּידִים שְׁבִיסּוֹד, כִּי כִּן יִסְדוּ לְנוּ
עַבְדִּיךְ חָכְמִי יִשְׂרָאֵל לְפָדוֹת בְּכַסֵּף כָּל-תְּעִנִית
וַיַּעֲלֵה לְפָנֵיךְ פְּאַלְיוֹ כּוֹנְתִי בְּכָל-הַבּוֹנָות הַרְאִיוֹת
לְכַזֵּן בְּתַקְוִין זה. (וַיֹּאמֶר פָּסוֹק "וַיְהִי נָעַם" שְׁתִי פָּעָמִים;)
וַיְהִי נָעַם אָדָנִי אֱלֹהֵינוּ עַלְيָנוּ, וַמְעִשָּׂה יָדֵינוּ
כּוֹנָנָה עַלְיָנוּ, וַמְעִשָּׂה יָדֵינוּ כּוֹנָנָה;

וַיְהִי רְצֹן מִלְּפָנֵיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵינוּ אָבוֹתֵינוּ,
שְׁתַרְחָם עַלְיָנוּ בָּרָבָרָה רַחֲמִיד וּבָרָבָרָה

חֲסֶדֶךְ, וְקַיְםֵבִי הַדָּבָר אֲשֶׁר הַבְּטִיחָתָנוּ עַל-יְהִי
יְשֻׁעָה חֹזֶק, בָּאָמָר; אֶל-תִּירָא כִּי עַמְדָ-אָנִי, אֶל-
תִּשְׁתַּע כִּי-אָנִי אֶל-הָיָה, אֶמְצָתִיךְ אֶפְ-עוֹרְתִיךְ אֶפְ-
תִּמְכְּתִיךְ בְּיָמֵינוּ צְדָקִי: חָנוּ יְבָשָׂו וַיַּבְלִמוּ בְּלָל
הַנְּחָרִים בְּהָדָה, יְהִי כָּאֵין וַיַּאֲבְדוּ אֲנָשֵׁי רַיְבָּה:
תִּבְקַשׁ וְלֹא תִּמְצָא אֲנָשֵׁי מִצְתָּה, יְהִי כָּאֵין
וּבְאֶפְסָם אֲנָשֵׁי מִלְחָמָתָה: בַּי אָנִי יְהֹוָה אֱלֹהָה
אֶל-הָיָה מַחְזִיק יְמִינָה, הָאָמָר לְךָ אֶל-תִּירָא אָנִי
עוֹרְתִיךְ: אֶל-תִּירָא יְתֹלְעָת יַעֲקֹב מִתְּיִשְׁרָאֵל,
אָנִי עוֹרְתִיךְ גָּאַם-יְהֹוָה אֱלֹהָה וְגָאַלְדָּה קָדוֹשׁ
יִשְׁרָאֵל: הַפָּה שְׁמַתִּיךְ לְמוֹרָג חַרְיוֹץ חַדְשׁ בָּעֵל
פִּיפִיּוֹת, תְּרוֹשָׁה הָרִים וַתְּדַק וְגַבְעֹות בְּמַזְעֵץ תְּשִׁים:
תָּזַרְסָם וְרֹזֶח תְּשָׁאָם וְסַעַרָה תְּפִיעֵץ אֹתָם, וְאַתָּה
תִּגְּנַל בְּיְהֹוָה אֱלֹהָה בְּקָדוֹשׁ יִשְׁרָאֵל תְּתַהֲלֵל:

וְאַחֲרֵךְ יַעֲשֶׂה שָׁבָע הַקְּפֹת לְתָבָה, וַיֹּאמֶר בְּכָל-הַקְּפָה
מִזְמָר "הָבוּ לְהִי בְּנֵי אֱלִים" וּכְוֹן [תְּהִלִּים מִזְמָר כְּטָה]
וּפְסָוק מִפְסָוק "אָנוּ בָּכָח", וְאַחֲרֵיכְךָ יַדְלִיק חַמְשָׁה גְּרוֹת
לְכָבֹד נְשָׁמָת יוֹסֵף הַצָּדִיק עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם זִיעֵן".

בְּכָל-יֹם מִן אַרְבָּע טָעַニּוֹת הַנּוֹצְרִים יַלְמֵד תְּגַנְּבָה הַגְּדָפָס
בְּ"קְרִיאָי מִזְעֵד" לְלִיל חַג הַשְׁבּוּעוֹת, וַיַּלְמֵד הַתְּהִלִּים

תקב' כלו, ואחריו ילמד אדרא זוטא. ובليلת של ארבע תעניות הנזכרים ילמד המשניות של "קריאי מועד" הנזכרים, וילמד אדרא רבא.

גם בכל-יום מימי התעניות יאמר אחר מנחה בקשה זו;
רְבָוֹנוֹ שֶׁל עַולֵם, גָּלְגִּילְיָה רִידְעַע לְפִנֵּיךְ יְהֹוָה אֲהֻדָּוָה
אֱלֹהִי וְאֱלֹהִי אֲבוֹתִי, שְׁהַקְרְבָתִי לְפִנֵּיךְ
חַלְבִּי וְדָמִי בְתַעֲנִיתִי, וְהַרְתָּחָתִי אֶזְתָּבָם בְּחַמִּימותָ
חַלְשָׁת גּוֹפִי. וַיְהִי רְצֹן מֵלְפִנֵּיךְ יְהֹוָה אֲהֻדָּוָה אֱלֹהִ
וְאֱלֹהִי אֲבוֹתִי, שִׁיחָא חַשּׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפִנֵּיךְ
חַלְבִּי וְדָמִי שְׂנִתְמַעַט בְתַעֲנִיתִי בְלִילָה וּבַיּוֹם,
לְתַקּוֹ מַה-שְׁפָגָמָתִי בְמַיִין דְכָרִין וּבְמַיִין גְּקִבִּין
שָׁהֵם סּוֹד שְׁנֵי מְסֻפָּר מ"ב, וַיַּתְעַלֵּז לְמַעַלָּה
בָּמְקוּם הָרָאוּי לָהֶם, כִּי כֵן חַלְבָב דָם עֹלָה
מְסֻפָּר שְׁנֵי מ"ב. וַיְהִי רְצֹן מֵלְפִנֵּיךְ יְהֹוָה אֲהֻדָּוָה אֱלֹהִ
וְאֱלֹהִי אֲבוֹתִי, שִׁימְשָׁךְ בְּשֵׁם הָהָווִיה דְמַלְאִ
הָהָיוֹן, הָעוֹלָה מְסֻפָּר ב"ז אֲשֶׁר בְּמִלְכּוֹתָ
אֶרֶבֶעָה וּשְׁמוֹנִים אֶזְתִּיות שְׁגִישׁ בְּהָהָווִיה דְמַלְאִ
הָעוֹלָה ע"ב, וּבְהָהָווִיה דְמַלְוִי הָעוֹלָה ס"ג
וּבְהָהָווִיה דְמַלְוִי הָעוֹלָה מ"ה, וּבְמַלְוִי דְמַלְוִי

שֶׁלָּהֶם, וְכֹל־אֶלְוִי הַאֲרֵבָעָה וְשָׁמוֹנִים אַוְתִּיוֹת
יְמִשְׁבֵּן אֶל הַמְּלָכָות עַקְרָת הַבַּיִת, שֶׁהִיא אֵת
הַיָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁבֶשֶׁם הַוַּיִּה, וְגַם יִתְקַנוּ וַיַּתְעַלְוּ
אֲרֵבָע אַוְתִּיוֹת אַחַת־יָעַ, שֶׁהָם עַוְלִים פְּרִיד, וַיַּתְקַנוּ
וַיַּתְעַלְוּ חֵמֶשׁ הַמְּשָׁה חָסְדִּים וְחֵמֶשׁ גִּבְּרוֹזָת, שֶׁהָם מִין
דָּכְרִין וּמִין גְּקִבִּין.

אָנָּא יְהֹוָה אֱהֹוֹנִי, עָשָׂה לִמְעֵן שְׁמֵד הַגָּדוֹל, וּלִמְעֵן
תּוֹרַתְךָ הַקָּדוֹשָׁה, וּלִמְעֵן רְחִמֵּד וְחָסְדִּיד,
וְתִּמְחָל וְתִּסְלָח וְתִּכְפֵּר לְכֹל־חַטְאָתִי וְעֻונּוֹתִי
וּפְשָׁעִי שַׁחֲטָאָתִי עָוִיתִי וּפְשָׁעָתִי לְפָנֵיךְ, וַיַּתְקַנוּ
אֶת־כָּל־אָשֶׁר עָזַתְתִּי, וְהָאָר בְּלִשְׁמוֹת הַקְּדָשָׁה
שְׁפָגָםָתִי בָּהֶם, וַתְּלַקְּטַת בְּלִגְיָצָצִי הַקְּדָשָׁה אָשֶׁר
פָּזַרְתִּי, וַיַּשְׁׂוֹב הַכָּל לְאִתְגַּנּוֹ הַרְאָשׁוֹן וְלֹא יִדָּח
מִמֶּפְטוּחַ. אָוֹר זָרָע לִצְדִּיק, וַיַּיְשַׁרְיַלְבָּשׁ שְׁמִיחָה:
קָבֵל רִנְתָּעַטְמָה, שְׁגַבְנָנו טְהָרָנו נֹרָא (רָאשִׁי תְּבוֹתָה;
קָרָע שְׁטָן). אָנָּא, בְּכָח שֵׁם (קָרְעָ) הַחֲתּוּם בְּסֻוף "אָוֹר
זָרָע לִצְדִּיק", קָרָע מִמְּלָכָת הַרְשָׁעָה בָּלָה, וְכֹל־
הַטְּפּוֹת שִׁיצָּאוּ מִמְּנִי לְבִטְלָה, בֵּין בְּאֶנְסָם בֵּין בְּרֶצֶנוּ
בֵּין בְּשׁוֹגֶג בֵּין בְּמִזֵּד שֶׁלָּא בָּמְקוּם מִצְוָה, בְּכָח שֵׁם

(קר"ע) יהיה עקר, לעקר גטע ניצוצות הקדשה אשר בთוד עמיקי הקლפות, חיל בלע ויראש ראי תבות; חב"ו, מבטנו ירשנו אל: זה ניצוצות הקדושים מה יעשוי ערייך לברכה מתוד הקלה ולוות (עד) [עם] צדיק יסוד עולם, כי הוא רקיע, ושם יקבל שלש מאות ושבעים אוזות והדרת פנים העליזניים, זה נפש הקדשה היא מוצאת ונתרת מכל דבר רע ותעשה טוב וליישי לב שמחה, צדיק וטוב לו. גם יהונאה אהונאי יתנו הטוב, וארכינו תתנו יבוליה. נא גבור, דורי יהודד בברחת שמרים (נג"ד יכ"ש). יהוץ לרוץ אמריך כי זה גיון לבי לפניך, יהונאה אהונאי צורי וגאליך:

אחריך יאמר פסוק "ונח מצא חן בעיני ה'" ארבע ישمونים פעמים, ויכוון מספר נ"ח עם מספר שם הויה הרמוז בזקוף גדול אשר על תבת "נח", עולמים מספר פ"ד. כך יכוון בכלל-פעם. גם יאמר "ואุดך עדין" ארבע ישمونים פעם. גם יאמר פסוק "אור זרע לאצדיק ולישרי לב שמחה" ארבע ישمونים פעמים, ויכוון סופי תבות "אור ורץ לאצדיק" — קרא. גם וא"ו של "ולישרי", ב' של "לב", ח' של "שמח" — הוא שם חב"ו. ואחריך יאמר;

⁽¹⁴¹⁾ רָאשֵׁי תְבֹות ; חֲבַ"ו

חוּזֶק בְּרִית וְנִשְׁאָהוּ.

חוּזֶקְהוּ בְּאוֹרֹותְיוּ וְעַטְרָהּוּ.

חוּלָוּ בְּרָד וְאָמִץ.

חוּטָפָם בְּרָכָם וְנִקָּם.

חוּלָצָם בְּרָכָם וְהָעָלָם.

חוּבָבָם בְּגָם וְיִסְדָּם.

אחריך יאמר עשרים וארבע פעים "יוסף", ועשרים
וארבע פעים "יסוד", כי ארבע אבניים בונים עשרים וארבע
בתים. ואחריך יעמוד ויאמר בכוונת הלב דברים אלו
לקוחים מתקן היסוד [להלן ח"ב סימן א];⁽¹⁴²⁾

קייםאות הקדוש וקה אור החון מן העינים,
והזידוג עם הפללה יפת העינים. קחאות

¹⁴¹. כי שהזכיר רבנו בסמוך שדברים אלו לקוחים מ"תיקון היסוד" (שבחלק ב סימן א). והדברים נמצאים גם כן בכתבי סידור, והגהתי גם על-פיו [ורוב הכל תיקוני הסוגרים המרובעות הם על פי שני עדים הנ"ל]. וכל מה שיש להעיר בಗליון, ציינתי ב"תיקון היסוד" (ח"ב סימן א), ע"ש.

¹⁴². כמו כן הזכורה בקשה זו בקצרה להלן (סימן עח) המתחילה מ"קיים ברית הקדוש".
ויש לציין כאן מה שכח רבנו להלן בסוף התקון בזה הלשון; דע, כי טוב ונכון אשר יעשן כי עשרה תיקון בימי השובבי"ם ... יעדמו כולם ביחד לומר מן "קיים אות הקדוש" וכ"ו עד הסוף, שייהיה אחד קורא בקול גדול ובנעימה "קיים אות הקדוש" —
והשאר יאמרו בלחש או ישמעו בקולו. וכשיגמור בבא זו, יתחיל השני בבא שנייה "קיים
אבר הקדוש". וכשיגמור זה, יתחיל השלישי "קיים אורח הקדוש", וכן על זה הדרכ
חזרים חלילה, כל-אחד יאמר בבא אחת בקול רם ובנעימה. ובזה יהיה התלהבות והארה
כלב, ברוב עם הדרת מלך, ובעזרת השם וישועתו יקובל ברצון, Amen כן יהיו רצון. עכ"ל.

הבריתאות לטוּבה, ותנו לציון החרביה, חמשה
חסדים הנקרים מין דברין שם נכללים בז.
עליך כתיב: לא-יגרע מצדיק עיניו, ואת-מלכים
לפסא, וישיבם לנצח ויגבהו:

קיים אבר הקדוש, וחתה זק באור הנמשך מחסיד
עליזון, ובא אל-בירתך נקדת ציון, ותונבה זרע
קדש הנמשך מן המוח סוד חכמה, להוציא נשות
קדושים לעולים, וקיי יהוּא אהוניה ייחליפי בה, ילוּ
אבר פנשרים, יוציאו ולא יגעו ילבו ולא יעפו;
בגפי יונה נחפה בכספי, ואברותיה בירקן חרוץ;

קיים אורח הקדוש, וברך את-השושנה העליונה,
כום ישועות תשא, כום של ברכה. טוב-יעין
הוא יברך – יברך ויברך. יצו יהוּא אהוניה אחר
את-הברכה באסמיד ובל משלחה ידה. ברוך
אתה, תנו ברכה בקרבת הארץ. בארכוז אחד
ארח חיים, ארח מישור, ארח לצדיק מישרים,
וארכ צדיקים באור גגה הולך ואור עד גבעון היום.

קיים ברית הקדוש, וחתה זק בשלשים ישטים
הפתיבות ועשרה מאמרות, ואו דיקנא

חֲכָמִים תַּקְכָּה

רֶבֶרִית אָזֵדְרָע בְּאַרְבָּעִין וְתַרְיֵין זָוִיגִין. זָרָעָו לְעוֹלָם
יְהִיא. גָּבָור בְּאַרְצָה יְהִיא זָרָעָו. בְּלָה זָרָע אַמְתָה.

קוֹם גּוֹאֵל הַקָּדוֹשׁ, וּגּוֹאֵל אֶת-הַבָּנִים הַשׂוֹבְבִים, כִּי
לְדֹד מִשְׁפְּט הַגָּאֵלָה לְקָנוֹת. קוֹם קָרָא
לְשָׁבוּים דָּרוֹר וְלְאָסּוּרִים פְּקָחָה קְוִיחָה. אָמָר
לְאָסּוּרִים צָאוּ, וְלְאָשָׁר בְּחַשֵּׁךְ הַפְּלִוָּה. בִּינְבָּה אָמָר
יְהֹוָה אֱהָדָונָה, גָּם-שָׁבֵי גָּבָור יְקָחָה, וּמֶלֶךְ עָרִיאֵץ
יְמָלֵט, וְאֶת-יִרְיבָּךְ אָנָכִי אָרִיב וְאֶת-בְּנִיךְ אָנָכִי
אוֹשְׁיעַ: שְׁאֵידָסְבִּיב עִינְיָיךְ וְרָאֵי כָּלָם נִקְבְּצָיו בְּאֵידָךְ,
חַיְדָאָנִי נָאֵם יְהֹוָה אֱהָדָונָה, כִּי כָּלָם בְּעָרֵי תַּלְבְּשֵׁי
וְתַּקְשֵׁרִים כְּפָלָה:

קוֹם גּוֹאֵל הַקָּדוֹשׁ וְהַצָּלָגְזָול מִיד עֹשֶׂק. כִּי בָה
אָמָר יְהֹוָה אֱהָדָונָה צְבָאות, עַשְׂוִיקִים בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי-יְהוּדָה יְהֹוָה, וְכָל-שְׁבִיָּהֶם הַחֲזִיקָה
בָּם מָאַנוּ שְׁלָחָם: גָּאֵלָם חֹזֶק יְהֹוָה אֱהָדָונָה צְבָאות
שְׁמוֹ, רַבִּיב יִרְיב אֶת-רִיבָם. וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל אַלְשָׁבֵי
פְּשָׁע (רֹאשִׁי תְּבּוֹתָה; גּוֹפָה) בְּיַעֲקֹב. וּשְׁבוּ בְּנִים לְגֻבוֹלָם.
וַיִּסְרֹאֵל הַבְּגָדִים הַצֹּואָם מִעַלֵּיהֶם, וְהַלְבֵשׁ אֹתָם
מְחַלְצֹות. וַיַּקְרִים בָּנוֹ מִקְרָא שְׁבָתוֹב: שָׁוֹש אֲשִׁישׁ

בַּיְהָזָה אֱהֹוֹנִי תָּגֵל נְפֵשִׁי בְּאֶלְ�הִי, כִּי הַלְּבִישָׁנִי בְּגַדִּי.
 יְשֻׁעַ מְעִיל צְדָקָה יַעֲטֵנִי, כְּחַתּוֹן יַכְהֵן פֶּאָר וְכַפְלָה
 תַּעֲשֵׂה בְּלִיה: גּוֹאֵל, גּוֹאֵל, גּוֹאֵל, אַתָּה הַפּוֹאֵל וְלֹךְ
 הַגָּאֵלָה קָנֵה לְךָ, זְבַנִּי אָדָם בְּצֵל בְּגַפִּיךְ יַחֲסִין, כִּי
 כֵּה אָמַר יְהֹוָה אֱהֹוֹנִי; שׁוֹבוּ בְּנֵיכֶם שׁוֹבְבִים אַרְפָּה
 מִשׁׂוֹבְתִיכֶם.

וַיְהֵא רֹעֵא שִׁיתְקוֹן פְּגָם חַטָּא הַמְּחַשְּׁבָה, וַיְתַקְנוּ
 מִין דְכֹוְרִין דְחַכְמָה וּמִין גְּקָבִין דְבִינָה,
 שָׁהֵם אַרְבָּעִים יְשָׁתִים זְוִיגִין, וַיַּעֲלוּ לִמְקוּם
 הַעֲלִיוֹן. וַיְהֵא רֹעֵא שִׁיתְקוֹן פְּגָם חַטָּא הַמְּעָשָׁה,
 וַיְתַקְנוּ חַמְשָׁה חַסְדִים וְחַמְשָׁ גְּבוּרוֹת שָׁהֵם מִין
 דְכֹוְרִין וּמִין גְּקָבִין, שָׁהֵם סּוֹד אַרְבָּעָה וְשְׁמוֹנִים
 אֹתִיות, שִׁישׁ בְּהֵוֵי"ה בְּמַלְוי הַעֲוֹלָה עַ"ב וּבְהֵוֵי"ה
 בְּמַלְוי הַעֲוֹלָה ס"ג, וּבְהֵוֵי"ה בְּמַלְוי הַעֲוֹלָה מ"ה
 וַיַּעֲלוּ לִמְקוּם הַקָּדוֹשׁ, וְגַם הֵם יִמְשְׁכוּ בְּהֵוֵי"ה
 דְמַלְוי הַעֲוֹלָה ב"ז אֲשֶׁר בְּמַלְכּוֹת. וְגַם יִתְקַנוּ עוֹד
 אַרְבָּע וְשְׁמוֹנִים אֹתִיות שִׁישׁ בְּאַחֲרֵי וְעַשְׂרִים
 [שְׁמוֹת אֲהֵי"ה, וַיַּעֲלוּ לִמְקוּם הַקָּדוֹשׁ.]¹⁴³

¹⁴³. במקור יש כאן חסרון הניכר, וכצ"ל. וכן הוא בח"ב ובכת"י ולהלן סימן ע'.

וַיִּמְשֹׁבוּ אֶחָד וְעֶשֶׂרִים] אֲהִי"ה שָׁהֵם מִסְפֵּר אֶמֶת,
מִן זֶעִיר אֲגַפְּין הַגְּקָרָא אֶמֶת אֶל-הַבָּלָה —
הַמְּלֻבּוֹת, וְאֵז יְהִיָּה בְּלֹא זְרוּעָ אֶמֶת. וְגַם יִתְקַזֵּן זְוּג
עַלְיוֹן שְׁבָפָה שָׁהֵם חִידָּה וְגַרְזָן, וַיִּתְקַנוּ אֶרְבעָה
אוֹתִיות אֲחָה"ע שָׁהֵם מִסְפֵּר אֶרְבעָה וְשָׁמוֹנִים,
וְהֵם סֹוד מִין נְקָבִין שְׁבָגְרוֹן, וַיַּעֲלוּ לְמִקְוָמָם
הַעַלְיוֹן הַקָּדוֹש.

קוּם דָּג הַקָּדוֹש, וְהָאָר בְּאוֹרוֹת הַמְּחִינָה
וּמְלֻבּוֹשֵׁיהֶם אֲשֶׁר מִתְקַבְּצִים כָּלָם בָּה, כִּי
בָה מִתְגָּלִים הָאוֹרוֹת הַמְּכָפִים, וַיַּדְגַּן לָרְבָּה בְּקָרְבָּה
הָאָרֶץ, אָרֶץ הַעַלְיוֹנָה שׁוֹשָׁבָה רַעֲנָנָה.

קוּם הַבָּל הַקָּדוֹש, וְהָאָר אֶל-הַבָּלָה הַאֲהֹוּבָה
וְהַחֲבִיבָה. אַתָּה צִדִּיק תָּנו צִדְקָה אֶל-הַבָּלָה
הַגְּקָרָאת צִדְקָה, וְתִהְיָה צִדְקָה. לְכָן יֹאמֶר: יִשְׁמַר
מִפְזֵר וְנוֹסֶף עֹזֶד. כִּי גָּדְלִים הַחֲסָדִים וּמִתְרַבָּה
אוֹרָם לֹאִין קֵץ.

קוּם וְאֵיז הַקָּדוֹש, וַתִּתְגַּלֵּה הַעֲטָרָה שֶׁבֶד שְׁהִיא
יֹיֶד, עֲטָרָה בְּרָאשׁ צִדִּיק, וְאֵז יִתְגַּלֵּוּ יָזִין
אוֹרוֹת שָׁהֵם שְׁמֹונָה חֲסָדִים שְׁבָשְׁלִישׁ תִּפְאָרָת

(144) **הַעֲלִיוֹן הַמִּכְפֵּה,** וְשֶׁמוֹנָה אֲוֹרֹות גִּבְורֹות
שְׁגִמְתָּקוּ עַמְּהֶם, וְהֵם אֲוֹתִיּוֹת רַיְזֵי דִּיוֹסָף, וְעַם
שְׁבָעִים אֲוֹרֹות הַחֲסָדִים הַמְּגָלִים, וְשְׁבָעִים אֲוֹרֹות
הַגִּבְורֹות שְׁגִמְתָּקוּ עַמְּהֶם, שֵׁהָם מִסְפֵּר שְׁתִּי
אֲוֹתִיּוֹת ס"פ, יִשְׂתַּלֵּם יוֹסֵף הַזָּא הַצָּדִיק הַזָּא
הַשְׁלִיט עַל-הָאָרֶץ הַזָּא הַמִּשְׁבֵּיר, כְּדַבְּתִּיב; וַיֹּסַּף
הַזָּא הַשְׁלִיט עַל-הָאָרֶץ הַזָּא הַמִּשְׁבֵּיר.

קַוְם זַיְהַ קָּדוֹשׁ, וְהָאָר אֶל-יְסֻוד הַפְּלָה הַפְּקָרָאת
צִיּוֹן, וְתַנוּלָה אֶת-שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הַזְּבִינָה בְּמַלְיִ
הַהִיּוֹן הַעוֹלָה בְּזַיִן, שֵׁהָם בְּסֻוד נְפָשׁ רַזְחָנָשָׁמָה. זַיְהַ
הַקָּדוֹשׁ יִפְהָא אַתָּה, יִפְהָתָאָר יִפְהָמָרָא, הָאָר
לַפְּלָה הַיִּפְהָה, [פְּלָה שְׁעִינִיהָ יִפְוֹת], בַּי הַמְּלָכוֹת שְׁלָדָ
הַיָּא, הַיָּא לְדָן אַתָּה לָהּ. לְדָן אֲוֹהָבָת, לְדָן חֻמְדָת,
לְדָן שׂוֹקָקָת, לְדָן מִתְאָזָה. יְהָא רַעֲוָא דָלָא תַּזְוִזֵּם מִנָּה
לְעַלְמִין וְתַתְחַבְּרוֹן כְּחַדָּא, בְּדַחְילָוּ וַרְחִימָוּ וַרְחִימָוּ
וַדַּחְילָוּ, בְּיִחְוִידָא שְׁלִים, אָמֵן.

144. במקור נכתב "עליוון" בלבד ה"א, ובח"ב ובכתבי איתא "העליוון" בה"א, וקאי על
השליש. וככ"ל.

קיים חי הקדוש, וחתך בשרשך הדעת ותהי
תמיד [אבר] חי. רב עוד יוסף חי, חי אתה
חי שמה, חי חי יקראו לך. קום [חי הקדוש] וקבל
שבעים וששים אותיות טפת החסד שם חי
שמות הויה בנגד חי חליות שבשדרה, ותעללה
בסוד ע"ב שהוא חסד. אתה חי ותמיד חי, לאור
באור החיים. כי עמד מkor חיים. אzo תתחברכה
לחי, ואמרתם מה לחי, אתה שלום וביתך שלום
ובכל אשר לך שלום:

קיים טוב הקדוש, וחתך בגביע הווא גביע הכסף,
שהוא חמיש פעים טוב, וחשקה ושפע
את הפללה הפללה, ומשם תשפיע לנו ברכות טוב
בחסד וברחים, נשבעה מ טוב ביתך, טוב וחסד
ירקינו כל-ימי חיינו. טוב ומיטב לפל, רב טוב.

קיים יסוד הקדוש, וחתך באורות וחסדים
גדולים, ותגלה הפל השלישי הפנימי
הנקרא קדש קדשים. צדיק יסוד עולם, קום יסוד
ציון, כי-הגה איביך יאבדו, יתפרדו כל-פעלי און:
צדיק בתמר יפרח, כאשר בלבנון ישגה:

קיים יוסף הקדוש, וחתהץ בשלשה חסדים
וישלש גבורות, אשר הם ששה שמות
חמייה בשתי בחינות המבפה והמגלה, ויתמתקו
שלש הగבורות בשלשה החסדים, ותברת הערלה
ויתבטל אחיזתה, ויתקיים המקה שהוא
התפשטות החסד בזעיר אנפיין, ותחור האונאה
למקומה, כי בשנות קנה ומחר אוונאה.
והאלילים פרות יפרתוין, לתקן עולם במלכות
שדי. ויהי יהואה אדוננו אתייוסף, ויהי איש מצילה.
וילקט יוסף את כל הפסת. ויצבר יוסף בר. כהן
פרת יוסף בן פרת עלי עין.

קיים בפתור הקדוש, וחתהץ בשלש טפות
אורות הנמשכים ממה העליון, אשר ירדיו
למפה בגינוי הרך חוט השדרה, ואטמו גו נבייאי
קשה בסוד תריין ביעי דבורה. קום וחתגלה
והבנש בנקחת ציון שפמלכות, ותבניהם שם שלש
טפות אורות אלו, שהם הם האבות העליונים אשר
הם שרש לתהותוגים.

קָוֶם לְוַלֵּב הַקָּדוֹשׁ, וַיִּקְבֶּל מִתּוֹסֶף הַאוֹר הַגְּמִישׁ
מִתְּחִיִּים הַעֲלִיוֹנִים הַפּוֹסֶף בְּעַמּוֹדָא
רְאַמְצָעִיתָא. אַתָּה חִיִּים קִבְּלָה מִתְּחִיִּים, כִּי עַמְּדָךְ
מִקּוֹר חִיִּים, וַתְּהִיא חִיִּים מִיד בְּסָוד חִי הַעוֹלָמִים.

קָוֶם מִשְׁכִּיל הַקָּדוֹשׁ, וַאֲרִיךְ בָּרְכָאָן מִרְיִשָּׁא
עַלְּאָה, וּכְלִ-שִׁיפִּי גַּנְפָּא בְּלָהָו אַתְּקָנוֹ
לְאַרְקָא [בְּהָ] בָּרְכָאָן. אַנְתָּה [הָזֶה] דָּגְטִיל בְּלָא
וְאַחֲסִין בְּלָא בְּחַדָּא, וּכְלִ-בָּרְכָאָן בְּהָ שְׂרִין, אַרְחָ
חִיִּים לְמַעַלָּה לְמִשְׁכִּיל. אַנְתָּה מִשְׁכִּיל, תְּצִלִּיחָ [אַתְּ]
דָּרְכִּיךְ וְאַז תְּשִׁפְּיל. וַיְהִי דָּוֹד לְכָל-דָּרְכֵיכְיוֹ מִשְׁכִּיל.

קָוֶם מִשְׁבֵּיר הַקָּדוֹשׁ, וְאַחֲסִין לְדֹבֶר אַרְעָא קְדִישָׁא
דָּאֵיהַי מִלְכּוֹתָא קְדִישָׁא, וַאֲרִיךְ עַלָּה בָּרְכָאָן
בְּכָל-יּוֹמָא, וַיַּהַב לְהָהָרְטָן וְעַדְיִגְיָן בְּגַגְיָדוֹ עַלְּאָה
דָּגְגִּיד עַלָּה. אַנְתָּה הָזֶה צְדִיק יִסּוּדָא דְעַלְמָא, הָא
תִּאֱבֹותָא דְמִטְרוֹנִיתָא לְאַדְבָּקָא בְּהָ. מִים רַבִּים
לֹא יוּכְלוּ לְכִבּוֹת אַתְּ-הָאַהֲבָה. קָוֶם וְאַתְּעָר חַבְּבוֹ
וְרַחְימָוּ לְמִטְרוֹנִיתָא לְאַתְּקִשְׁרָא בְּחַדָּא, וּבְרָכָה
לְרָאשׁ מִשְׁבֵּיר: וַיֹּוֹסֶף הָזֶה הַשְׁלִיט [עַל-הָאָרֶץ]
הָזֶה הַמִּשְׁבֵּיר.

קיים נח הקדוש, ומשוד אור מן ח"י חליות
שבשדרה. إنّת הוא איש חי, إنّת הוא
צדיק חי עלמין, إنّת הוא רב פעלים מארי דבָּל
עובדין וכלי-חילין עלאין, בגין דבָּלוֹנוֹ נפקי מזקה.
إنّת הוא אות בכלי-חילין הדיד. إنّת רשים ורב
מקלה. "נח, נח" — נח לעלה נח לחתתא. "איש
צדיק תמים" — צדיק לעלה הצדיק לחתתא. נח נת
תמאח חן ושביל טוב. קח אתה אילית אהבים
ויעלה חן, תשואות חן חן לה.

קיים סוד הקדוש, ואנגיד טפין קדיישין ממוחה
עלאה. קיים ובסם למטרוניתא, דבָּל
תיאבונתא דמלכა במטרוניתא בך הו, וזה עיל
למטרוניתא לאתר דאתקורי ציון. סוד הקדוש
צדיק אתה. סוד יהונתן אהדוני ליראיו, ובריתו
להודיעם:

קיים עופ הקדוש, והתחבר עם מטרוניתא
קדישא. إنّת הוא עופא קדישא דאית בך
מאה וחמשה ישית אורות. קיים ואנהייר

לְמַטְרוֹנִיתָא בְּחַבְיכּוֹ וּרְחִיכּוֹ, מֵאַלְיָן גְּהֻוּרִין דָּאִית
גְּבָהּ. וְהַעֲוֹפָה יַרְבָּה בְּאָרֶץ: נִפְשָׁה חַיָּי סָגִי וּמִסָּגִי.

קַוִּם פּוֹעֵל הַקָּדוֹשׁ, וּבְתִשְׁשָׁה בְּתִישְׁנִין וּאֲפִיק מְפָלָה-
אָפָון שִׁיפִין עַלְאַיָּז דָּאָפָון זִיתִין קְדִישִׁין,
מְשָׁחָ רְבוּ בְּתִיאָבּוֹתָא שְׁלִים לְגַבִּי מַטְרוֹנִיתָא,
וְאַמְשִׁיד לְהָהָה הַהְוָא גְּגִידָה מְלֻעָּלָא בְּכָל-שִׁיפָּא
וּשִׁיפָּא, וּבְדָא אֵיהִ בְּלוֹילָה בְּשָׁמְנוֹ בְּתִית לְאַתְהַגָּה
וּלְאַתְזָגָה מְגָה. אַתָּה פּוֹעֵל הַקָּדוֹשׁ, פּוֹעֵל יְשִׁיעָה
בְּקָרְבָּהָאָרֶץ, הַוְלָד תָּמִים וּפּוֹעֵל צְדָקָה, שְׁמַחַנוּ
בְּפָעַלְיָה פְּעַלָּת צְדִיק לְחִים.

קַוִּם צְדִיק הַקָּדוֹשׁ, וּרְזִיעָה בְּהַהְוָא מְגַדֵּל עֹז, דָּהָא
קְרָא בְּתִיבָּה: מְגַדֵּל-עֹז שֵׁם יְהֹוָה אֱהֹוֹנִי, בָּוּ-
יְהֹוָה צְדִיק וּגְשָׁגָב: הָא רַעֲוַתָּה בְּהַהְוָא מְגַדֵּל
תְּדִיר, וּגְשָׁגָב הַהְוָא מְגַדֵּל דָּלָא יַנְפֵל לְעַלְמִין.
וְצְדִיק בְּאָמוֹנָתוֹ יְחִיָּה: זִכְרָה צְדִיק לְבָרְכָה. בְּרָכוֹת
לְרָאשׁ צְדִיק. צְדִיק צְדִיק, הַדָּרוֹן עַלְדָּה וְהַדָּרָה עַלְנוֹ.
דְּעַתָּנוֹ עַלְדָּה וְדְעַתָּה עַלְנוֹ, לֹא גַּתְנֵשִׁי מְגַד וְלֹא
תַּתְגֵּשִׁי מְפָנוֹ, לֹא בְּעַלְמָא דִין וְלֹא בְּעַלְמָא דָאִתִּי.

קיים צמח הקדוש, וטול לך נחלין ומבעין ונחרין.
 אנתה הוא מקורא דכלא, אנתה הוא נטיל
 בלבד. אנתה הוא ברא דדרמי לאבוי ואתרשים בה,
 אנתה הוא עושה פרי אשר ירעוז בו על הארץ, דא
 ארעה קדישא מלכורתא קדישא. אנתה הוא צמח
 צדיק, יהא רעוֹא דינ hairy בך מצחא דעתיקא
 קדישא. אנתה הוא צמח, קים הרוח את הארץ
 והולדת מהצמיחה. אנתה הוא צמח, הצמח לדוד
 צמח צדקה, וחיש יבא איש צדיק צמח שמו,
 ומפתחתו יצמח, בעגלא ובזמנו קרייב, אמן.

קיים צפור הקדוש, וקבל אור מרצון העליון,
 ויתגבר צפור הימני הקדוש על צפור
 השמאלי, וזה יקרא טוב, וזה רב טוב לביתי
 ישראל. צפור צפור, אנתה צפור ואנתה רצון, הטיבה
 ברצונך את ציון, וברצונך תרומות קרננו. יהוּ
 לרצון אמריך וזהו לבי לפניה, יהונאה אהוניה
 צוריך וגאליך: אמן.

קיים קפאי הקדוש ולבש קנאה, כי בה אמר
 יהונאה אהוניה צבאות, קבאת ליושלים:

וְלֹצִיּוֹן קְנָאָה גְּדוֹלָה: יְהֻנָּאָה אֱהֹדֶנוּ כְּפָבָר יֵצָא
בְּאִישׁ מִלְּחָמֹת יְעִיר קְנָאָה, יְרִיעָל אֲפִיכְרִיחָה עַל-
אַיְבָיו יַתְגָּפֶר: נָזָאת תּוֹרַת הַקְּנָאֹות לְזִמְרָה עַרְיצִים
וְלְהַבְּרִית הַחֹוחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת-
הַשּׁוֹשָׁגָה הַעַלְיוֹנָה. לְמִרְבָּה הַמִּשְׂרָה וְלִשְׁלוּם
אַיְזָקָץ, עַל-כִּסְאָה דָּוִד וְעַל-מִמְלָכָתוֹ, לְהַכִּין
אֶתְהָ וְלִסְעָדָה בְּמִשְׁפָט וּבְאַדְקָה, מֵעַתָּה וְעַד-
עוֹלָם, קְנָאָת יְהֻנָּאָה אֱהֹדֶנוּ צְבָאוֹת תַּעֲשֵׂה-זָאת:
קוּם וְקָנָא קְנָאָת בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף,
הַרְבָּה בְּבָקָנוּ מַעֲוִינָנוּ, זְמַחְתָּאָתָינוּ טַהֲרָנוּ,
תְּחַטְּאָנוּ בְּאַזּוֹב וְגַטָּהָר תְּכַבָּסָנוּ וְמִשְׁלָג נַלְבִּין.
וַיָּקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁבָתוֹב: וַיַּרְקַּחַתִּי עַלְיכֶם מִים
טַהֲרִים וְטַהֲרָתָם. וְאֹמֶר: מִקְוָה יִשְׂרָאֵל (ה')
מוֹשִׁיעָו בְּעַת צָרָה — מִה-מִקְוָה מִטָּהָר אֶת-
הַטְמָאים, גַּם הַקָּדוֹש בָּרוּךְ-הִוא מִטָּהָר אֶת-
יִשְׂרָאֵל.

קוּם רֹכֶל הַקָּדוֹש וְקִשְׁטָה אֶת-הַבָּלָה הַעַלְיוֹנָה,
וְאֶת-עֲדִיה תַּלְבִּישָׁגָה, עֲדִיה זָהָב וּכְסָף,
וּמְלֻבּוֹשָׁה שָׁשׁ וּמְשִׁי וּרְקָמָה, תָּנוּ צְמִידִים עַל-יְדֵיהָ

וְרַבֵּיד עַל־גְּרוֹנָה, [תַּנוּ גַּזְם עַל־אֶפְה וְעֲגִילִים עַל־
אֹזְנָה] וְעַטְרָת תְּפָאָרָת בְּרָאָשָׁה. אִישׁ אִמּוֹנוֹת רַב
בְּרֻכּוֹת, יְהִי מִקּוֹרֶד בְּרוֹזֶד [וַיִּשְׁמַח מַאֲשָׁת גַּעֲזִירֶד].
קוֹם וְהַתְּמַלֵּא בְּרֻכּוֹת, לְהַנִּיחַ בְּרֶכֶת אֶל־בֵּיתֶךָ.
וְאַתָּה קָח לְדָךְ מִפְּלִימָאָכָל אֲשֶׁר יָאָכֶל, וְאָכְלָתָךְ
וְשְׁבָעָת, אָכָול וְשְׁבָועָת וְהַזְּתָר. צִדְיק אֹכֶל לְשְׁבָע
נֶפֶשׁוֹ, מִפְּרִי מִעְשֵׂיך תְּשִׁבַּע הָאָרֶץ, תְּשִׁבְעַי נֶפֶשׁ
שְׁוֹקָקָה, שְׁבָע שְׁמָחוֹת אֶת־פְּנֵיךְ. וְאַנְחָנוּ עַבְדִּיךְ
נְשָׁבָעָה בְּטוּב בֵּיתֶךָ. שְׁבָעָנוּ בְּבָקָר חַסְדָּךְ, וְגַרְגָּנָה
וְשְׁמָחָה בְּכָל־יִמְינֵינוּ.

קוֹם שְׁבָט הַקָּדוֹש וְהַתְּחִיפָּר עִם הַפְּלָה הַעֲלִיָּנָה.
שְׁלֹום אַתָּה, בְּרוֹזֶד אַתָּה, טֹוב אַתָּה. שִׁים
שְׁלֹום טוֹבָה וּבְרֶכֶת, וְהַטִּיבָה בְּרַצּוֹנֶךָ אֶת־צִיּוֹן
בְּאֶחָבָה וְחַבָּה. אַתָּה שְׁבָט זֹרֶעֶץ־צְדָקָה, זֹרֶעֶץ־קָדְשָׁךְ
מִצְבָּתָה, שְׁבָט מִישּׁוּר אַתָּה, צִדְיק וַיִּשְׁר אַתָּה,
קוֹמָה עַזְרָתָה לְנוּ, קוֹמָה לְמִנוֹחָתָה, קוֹם הַתְּהִלָּה
בָּאָרֶץ לְאֶרֶבֶה וּלְרַחֲבָה, וַיַּקְרִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁבָתוֹבָה;
וְפָנִיתִי אֶלְיכֶם, וְהַפְּרִיתִי אֶתְכֶם, וְהַרְבִּיתִי אֶתְכֶם,
וְהַקִּימָתִי אֶת־בְּרִיתִי אֶתְכֶם: וְקָם שְׁבָט מִישְׁרָאֵל,

יבא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. לא-יִסּוּר שְׁבַט מִיחוּדָה, וַיַּחֲדִין
וְהִיוּ תָמִים. הַגָּה מַה-טוֹב וַיַּמְהִגְעִים, שְׁבַת אֶחָדים
גַם-יַחֲדָה: וְהִיוּ הַפְּרָבִים פָּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה
[סְכָכִים בְּכְנָפֵיהם עַל-הַכְּפָרָת] וַפְנֵיהם אִישׁ אֶל-
אֶחָיו. לְבָב שְׁמָה יִטְבֶּל פָּנִים. בָּאוֹרִ-פְנִי-מֶלֶךְ חַיִים.

קָוִים תִּרְגְּנוֹל הַקָּדוֹשׁ, וַקְרָא לְרַחֵל וַלְלָאָה. קָוִים
וְהִאר עִגִּי שְׂגִיהָם. יָרַנוּ מַדְשָׁן בִּיתָה וַגְּנָחָל
עַדְנִיךְ תְּשַׁקְּם. אַתָּה טֹב תִּפְתַּח יָדֶךְ יִשְׁבְּעוֹן טֹב.
אַתָּה [צִדִּיק] מִזְקָק שְׁבָעָתִים. אָם לִבְינָה תִּקְרָא,
לִתְבּוֹנָה תִּפְתֹּן קוֹלָךְ: וְהִיָּה הַגְּשָׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַגּוֹתֶר
בִּירוּשָׁלָם קָדוֹשׁ יֹאמֶר לוֹ, בְּלִ-הַבְּתוּב לְחַיִים
בִּירוּשָׁלָם:

הָעַ, כִּי טֹב וְנָכוֹן כִּאֵשֶׁר יִعַשׂ בִּידָעָשָׂרָה תָּקוֹן בִּימֵי
הַשׁׁוּבָבִי"ם, לְהִיּוֹת נָעוֹרִים בְּלִיל שְׁשִׁי בְּשַׁבַּת קָדְשָׁ,
וַיַּלְמְדוּ מִשְׁנִיות הַנְּדָפָסִים בְּסֶפֶר "קָרִיאַי מַוְעֵד" לְלִיל חָג
הַשְׁבּוּעוֹת, וְאַמְרֵיהם יַלְמְדוּ אֶדְרָא זֹוְתָא, וּזֹהֶר. [וּבְתָקוֹן
הַיִסּוּד יַעֲמְדוּ כָּלָם בִּיחָד לֹוֹמֶר מִן "קָוִם אָתָה הַקָּדוֹשׁ" וּכְוּ]
עַד הַסּוֹף, שְׁיִהִי אֶחָד קֹרֵא בְּקוֹל גָּדוֹל וּבְגַעֲנִימָה "קָוִם אָתָה
הַקָּדוֹשׁ" — וְהַשָּׁאָר יֹאמְרוּ בְּלִחְשׁ אוֹ יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ.
וְכַשְׁיִגְמֵר בְּבָא זֹו, יִתְחִיל הַשְׁנִי בְּבָא שְׁנִי "קָוִם אֶבֶר

תכלח לשון

סימן עא חכמים 538

הקדוש". וכשיגמר זה, יתחיל השלישי "קום אורה הקדוש", וכן על זה הדרך חזרים חלילה, כל-אחד יאמר בבא אחת בקול רם ובגעימה. ובהיה יהיה התלהבות והארה בלבד, ברוב עם הדרת מלך, ובעזרת השם וישועתו יקבל ברכzon, אמן כן יהיה רצון.

סימן עא

תקון לשבועת שקר

תקון לשבועת שקר ואינו יכול להתחננות מספר הימים הקצובים לתקון זה, יעשה כך. וטוב לעשות זאת מפק, כי אפשר דגפיק ממה שבועת שקר ולאו אדעתה, וזה הוא דבר המצווי.

תחלת הכל יטבל שבע טבילות, ולאחר-כך יקח בידו שבע ושלשים מטבחות, שייהי הכל-מטבע שווה לפחות קרויש אחד [עיין במבוא עמוד 23], ויאמר בקשה זו. וקדם שייאמר הבקשה, ילبس ציצית ותפלין רש"י ורbenו תם, ויברך עליהם בכוונה. וקדם שיילבשם, ינשקם שבע נשיקות לאربع ציציות, וכן שבע נשיקות לתפלין של יד. וקדם שיילבש תפלין של ראש, יסתכל היטב בשינוין של הראש, שם שבע זוגי, ינשקם שבע נשיקות. ולאחר-כך יאמר בקשה זו; כשהוחזו המעות הנזכרות בידו;

רbone של עולם, מודה אני לפניו על אשר חטאתי עוניתי ופשעתי, ועברתי על